

Publicerad 2012-09-21 21:01 av entusiasm

Fan ta dem.

Jag kan inte längre prata

Jag kan inte ens röra mig.

Jag är livrädd för att det här är slutet

det får inte ta slut såhär

Jag ser skuggor på väggarna

jag vet att de är ute efter mig

och att den här gången

kommer jag inte undan.

Paniken skräcken rädslan och

ångesten

är bortom gränsen för vad en människa klarar.

Det är på en primär nivå

nu skriker jag allt vad det går

skriker för att spänningen måste lossa

och demonerna måste försvinna från väggarna.

Men de kommer bara närmare

de tar i mig och de försöker flytta på mig

men ingenting hejdar min väg mot fullskalig panik

Och gråten är total
Jag gråter och jag skriker
och någon sjunger i mitt öra
vaggvisor jag måste få höra.

Måste få höra för att få allt att sakta ner.

Och när byssan lull torkat kittelen full

då kan jag andas igen
och låta demonerna föra iväg mig
till det stora huset som kommer med
löften om räddning och hopp

Fan ta dem,
jag har min sång.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren entusiasm med Poeter.se id #36252 innehar upphovsrätten